

Com és que sempre em dius que em tens present? Ja m'agrada que em tinguis present, però què vols significar? No estaràs tot el dia pensant en mi? Seria una obsessió que et podria trastocar.

Tens raó. No et tinc ni et puc tenir present durant tot el dia. La consciència té nivells, com el cor. Normalment tu hi ets en el segon o tercer nivell; però hi ets. Com una realitat amagada, preparada per a pujar de nivell, quan es dóna un record, una pregària, un suggeriment, que molts cops sembla que res tingui a veure amb la teva persona.

Altres cops entres en escena. Passes de la presència emboirada, ni que sigui real, a la mental objectiva. Esdevens subjecte de la meva ment i de la meva consciència. Com si estiguéssim xerrant. Si vols t'ho explico una mica més, però m'has de mantenir el secret. D'acord ?

Ja saps que dedico tots els dies a la pregària una estona més aviat llarga. No té cap mèrit. És una necessitat. Gairebé sempre començo amb la Paraula, perquè això de que Déu et parli és bastant notable i em meravella. Molts cops el que diu va cap a dintre, direcció... a allò que anomenem cor. El meu cor no està pas buit, és com una comunitat, divertida, dolorosa, silenciosa, pacificadora, esperançada, present en aquest món i en l'altre. Persones, problemes , alegries, límits i un etcetera inesgotable.

Per cert, vas seguint el rotllo?

Doncs bé. Molts cops quan entro a la comunitat interior, és quan et tinc present. "Oi, que m'entén el que em vinc a referir"? (paraules aquestes del vell porter de casa meva).

Què com ho faig?

Vaig dient: "Jesús... i a continuació el teu nom". Res més. Et tinc present. Els noms, com és natural, van canviant, i tu, ets a la llista del cor, de la comunitat virtual. El de Jesús no canvia mai, ni que cada cop sembla que soni més intensament.

Nota important: aquesta forma de pregar "Jesús i un nom" la va explicar molt bé la germana Cristina Kaufmann; i ara des d' Ell pensem que ho segueix fent-ho, d'una manera nova)
